

Rajtunk múlik a megmaradásunk???

Majoros István

A megmaradás csak rajtunk múlik

A magyar nép mélyre süllyedésének legmarkánsabb kifejezője, a tudatosan elősegített népesség fogyásában ölt testet. Ilyen még hosszú, több évezredes történelmünkben egyszer sem fordult elő. Ezért akik arra hivatkoznak, amikor a népességfogyás kérdése szóba kerül, hogy „*Oly sok mindent túlélünk, most sem lesz baj.*”, azok – azt kell, hogy mondjam – nincsenek tisztában a kérdéssel. Történelmünkben minden csapást, török, tatár, német pusztítást csakis azért voltunk képesek túlélni, mert a nemzeti lét alapjai, a családok túlnyomó többségükben megfeleltek az elsődleges követelményeknek; képesek voltak az élet-erős megújulásra. És csakis ezért tudtunk, úgy ahogy, annyi, amennyi, idegent beolvasztani.

Magyarország népessége 1981 óta fogy. A fogyás, a javarészt a határainkon túlról érkezett magyarok nélkül már elérné az egymillió főt. A lélekszám fogyása – amelyre oly sokan legyintenek – mellett, a társadalom elöregedése jelenti a legnagyobb veszedelemet. Azt a veszélyt ugyanis, amely bennünket a szakadékba vivő útról nem enged visszafordulni, e folyamat rejti magában.

A szakemberek, mint a népesedéskutatók, társadalomtudósok, néhány közgazdász, történész és a kérdéssel behatóbban foglalkozó nem szakemberek – akik elég időt szántak már a kérdés vizsgálatára –, tudják, hogy a magyarság fogyásának folyamata visszafordíthatatlan. Ha a számokat, a tényeket, a folyamatokat higgadtan, józan fejjel áttekintjük, elmélyedünk az okok tanulmányozásában, és elgondolkodunk a tenni-valóinkon, és ezek mellett tisztában vagyunk a mai magyar társadalom erkölcsi, szellemi és lelki állapotával, valamint lehetőségeinkkel, akkor előbb-utóbb rádöbbenünk helyzetünk kilátástalanságára. Nos, de mit tehetünk? Hagyjunk veszni mindent? Ami a józanész szerint már reménytelen, ne is foglalkozzunk azzal? Szó sincs erről. Már csak a magyar virtus miatt sem engedhetünk. És itt nyugodtan hívhatjuk segítségül őseinket, akik vállalták sokszor a reménytelen küzdelmet is. Mi sem lehetünk rosszabbak náluk.

Meglátásunk szerint a magyarság a sok, számtalan népesség fogyásának irányába ható erő figyelembe vétele mellett, elsősorban a

kérdéssel kapcsolatos mérhetetlen közönye miatt jutott ebbe az állapotba. A közönnyt pedig szándékosan táplálják 1945 óta. Mintha ez egy rajtuk kívül álló, tőlünk független gond lenne. Politikai oldalakra való tekintet nélkül, sőt távol a politikától is, az emberek nem hajlandók, nem akarnak a kérdéssel foglalkozni. A népességfogyás hallatára az idegesség lesz úrrá rajtuk. És e közöny alól nem kivétel a magát nemzetinek valló tábor sem.

Miért eme ösztönszerű védekezés? – kérdezhetnénk, s kérdezzük is magunktól folyton. A számunkra kellemetlen jelenségekkel szemben oly gyakran tanúsított struccpolitika ez? Netán más? Hogy lehetséges az, hogy a magát nemzetinek valló, hirdető tábor is éppen olyan közönnyel fogadja a kérdést, ahogy a másik, a nemzettel szemben ellenségesen viselkedő? A kérdések vég nélkül tehetők fel. Mi a válasz, s van-e egyáltalán?

A népesség korhadása, a születésszámok csökkenésének ténye, végül a fogyás, egy nép eltűnése, politikai rendszerektől független jelenség. Éppúgy jelen volt a görög demokráciában, a rabszolgatartó Rómában, ahogy a szocialista és a tőkés országokban is, és ahogy jelen van a többpártrendszerre épülő, demokratikusnak mondott társadalmakban is.

A népesség elöregedése, fogyása, majd eltűnése, felszívódása ugyanis nem politikai, hanem műveltségi jelenség, mely a gyermektelenségből adódik. Ezért politikai oldalról, politikai észjárással érthetetlen, megközelíthetetlen és orvosolhatatlan is. Márpedig mi politikával keletünk, politikával fekszünk.

Csak gyanítom, hogy a nyugati társadalmakban is kiemelt helyen szerepel az emberek mindennapjaiban a napi politika, a gazdasági élet, a pénzügyi helyzet taglalása, megvitatása. A miénkben ez kétségtelenül így van. Ez azt jelenti, hogy terítéken mindig csak a részkérdések vannak. Az hogy mindennek az alapja az élet, s hogy az emberi társadalom léte is ettől függ, s hogy ennek érdekében az élőknek legalább önmagukat pótolva tovább kell adniuk az életet, teljességgel elkerüli az életét egyébként észszerű alapra helyező ember figyelmét. (Bizonyára igaza van Oswald *Spenglernek*, aki „*A Nyugat alkonya*”-ban erről azt írta, hogy az életösztön természetes, mert az ember a világmindenség szerves része, melyet a ma, a természettől elszakad embere képtelen felfogni, vagy ha igen, akkor is besorolja szükségletei közé, és rendszerint egyre lejjebb kerül a rangsorban. (Más szóval ez – pusztulás.)

A magyar társadalmat igazából megosztó ellentét a fentiekből eredően máshol, mélyebben húzódik. Azt nem lehet a hagyományos jobbal, nemzeti-világpolgár, templomba járó, templomba nem járó, meg más, ehhez hasonló ellentétek mentén megragadni. Az ütközés lényege tömören az életigenlésben és az élettágadásban mutatkozik meg, aminek számtalan megnyilvánulási formája van a mai világban is. Ilyen például a magzatelhajtáshoz, a művi meddővé tételhez, a kegyes halálhoz (eutanáziához), a kábítószerkezeléshez való viszony. Vagy az, hogy az ember rendelkezhet-e teljesen szabadon önmagával. Vegyünk szemügyre a világhálón egy olyan vitát, ahol nem az van terítéken, hogy az éppen uralmon lévő miniszterelnök hazudott-e vagy sem, hanem a fenti témák valamelyike, s mindjárt megmutatkozik, hogy hányan szólnak az élet, s hányan a pusztulás mellett. (A pusztulás pártján állók érvei, figyeljük csak meg, mindig észszerűnek tűnnek, s mindig arról szólnak, hogy az élet miért NE legyen.) Az ilyen vitákban nincs szó politikusokról, panamákról, csalásokról, nincs kommunisztázás, nácizás meg effélék.

De még czecknél a kérdéseknél is élesebben felszínre lökődik a valódi ellentét, ha például a társadalmi lét azon alaptörvényét kezdjük szorgalmazni, hogy az élőknek az életet legalább azon a mennyiségi szinten tovább kell adniuk, amin kapták azt, s hogy ennek hiányában az időskori ellátásra nincs erkölcsi alap. Egy olyan nemzedéknek, amelyik „elfelejtette” kellő számban világra hozni, felnevelni, s útjára bocsátani azokat, akiknek a jogigényt be lehet nyújtani, milyen alapon jár a nyugdíj, az egészségügyi ellátás? Dobjunk csak be valahol efféle gondolatokat, s mindjárt nem fog számítani, hogy ki milyen párti, szavaz-e vagy sem; hogy mit gondol a napi politikai eseményről, vagy hogy ki melyik felekezethez tartozik. Olyan példás egyetértésbe kerülhetnek egy-egy ilyen, a nyulat a bokorból kiugrató kérdés bedobása után a nemzetiek a szabad-
elvével és baloldaliakkal, hogy bámulatos. S olyan hangos kiabálás lesz a válasz, hogy az ember csak ámul. Pedig ezek ám a társadalmi, nemzeti lét alapkérdései, s nem az, hogy ki hányszor éneklé el egy évben a Székelyhimnuszt. S bizony, czeckben a témákban a nemzeti oldal is teljesen megosztott, elbutított.

A népességfogyás legfőbb oka abban van, hogy a magyar társadalom elsőprő többségben, a közösségi lét iránti elkötelezettséget a szélsőséges önérdék háttérbe szorította. Sűrítve néhány téveszme:

A gyermekvállalás nem társadalmi, hanem magánügy. Senkinek semmi köze ahhoz, ha egy férfi és egy nő nem akar gyermeket. Mivel

magánügy, a gyermeknevelés anyagi részének előteremtése is a szülők dolga, azt a fizetésükből kell állni. Ha a társadalom ehhez hozzájárul, azt köszönjék meg, mert az a társadalom jóindulatának jele. Azt, hogy ez kevés, meg se említették, mert nem volt kötelező gyermeket szülni. Sőt, ha a szülők „jól keresnek”, elérnek egy bizonyos nagyságú jövedelmet, akkor ez a „támogatás” már nem jár. És az egyik legsúlyosabb tévedés: az időskori ellátás teljesen független a gyermekek számától, ahhoz elég, ha bizonyos időn keresztül a jövedelmünkből levonják a nyugdíj és egyéb járulékokat.

Hogy mennyire eltávolodott ezekben a kérdésekben a társadalom, arra számtalan közvélemény-kutatást, felmérést, és itt-ott leírt, elmondott megnyilatkozást fel lehetne hozni pártelkötelezettségre, vallási hovatartozásra, nyelvre, foglalkozásra való tekintet nélkül. Mint látható, a széltében-hosszában elterjedt, és bizony-bizony gyakran a magukat nemzetinek, vallásosoknak mondók által is vallott mondatokból teljességgel hiányzik a közösség, a társadalom és a nemzet iránti elkötelezettség. Ezeket a szélsőséges önérdék egyszerűen lenullázza, egy kalap alá veszi őket a náciizmussal, a szabadelvűséggel. S ebbe a csapdába szépen belesétált a társadalom túlnyomó többsége. Önzővé, önteltté lettünk ez alatt az utolsó fél-száz esztendő alatt, de közösségi szellemben élni, nemzetben gondolkodni, és a közjóért cselekedni, csak lemondással, önmagunk korlátozásával lehet. Annyi bizonyos, hogy nem az anyagiakra összpontosító eszmék tesznek bennünket képessé arra, hogy legyőzzük az önző vágyakat, és megfeleljünk a nemzeti tudatnak, a hitnek, az erkölcsi és emelkedett szellemiségnek. Számos példa azt mutatja, hogy sokan eme nemcs eszméknek csak a külső megnyilvánulásait teszik magukévá.

Végre meg kellene vívni azt a bizonyos erkölcsi forradalmat, melyre nem másokat kellene ösztökélni, hanem saját magunkat! A népesedési csőd lényege is abban van, hogy nem merünk, nem akarunk szembenézni a jövőnkkel, az elmúlt évtizedekben elkövetett és felhalmozódott bűnökkel. Nehéz, roppant nehéz feladat ez, de gyógyulást csakis akkor remélhetünk, ha elkezdjük. *„A betegséggel való szembenézés, az első lépés a gyógyulás felé.”* Valahol olvastam ezen idézetet. Nagyon igaz.

E kérdéssel bővebben és részletesebben foglalkozó tanulmányok a <http://www.nepesedes.hu> honlapon találhatóak.

Politikai és lélektani hadviselés

Úgy ötszáz évvel Jézus Krisztus születése előtt Sun-tse kínai bölcs a következőt írta: **A politikai és lélektani hadviselés című munkájában:**

A harctéren – háború esetén –, a közvetlen cselekvés és csel az irányadó, de ez önmagában nem elég, mert a közvetett és álcázott hadviselés elengedhetetlen a teljes és maradandó győzelemhez.

Ennek jegyében

- Az ellenség országában minden értéket alá kell aknázni.
- A hatalom minden fontos képviselőjét büntetettel kell vádolni, alá kell ásni a tisztességüket, a becsületüket. Ármánykodással el kell érni, hogy az ország polgárai megvessék őket.
- A kormány munkáját minden eszközzel akadályozni kell, és a legelvetemültebb segítséget se szabad visszautasítani.
- Az ellenség országában folyamatosan vitát kell szítani, és hangoztatni az egyenlőtlenséget.
- Az ifjúságot az idősök ellen kell fordítani.
- Minden létező lehetőséget ki kell használni az ellenség fegyvereinek, azok utánpótlásának megsemmisítéséhez, és a meglévő fegyvelem lerombolásához.
- Az ellenség hagyományait porig kell rombolni, és eléjük új isteneket kell állítani.
- Ígérekkel és jutalmazásokkal támogatókat lehet vásárolni, ezért azokat bőkezűen kell alkalmazni.
- Az ellenség országát titkos ügynökökkel kell elárasztani.
- Pénzzel és ígérekkel nem kell fukarkodni, mert azok búság haszonnal megtérülnek.

Szerkesztő: Radics Géza
Cím: gezaradics@att.net,
gradics32@gmail.com

Kiadó: Szabad Magyar Református Egyház (Chicago)

Nyomda: Innova-Print Kft.

Honlap cím: www.magtudin.org